şAKA

— Alarm çaldığı zama
kocamın ödü patlıyor!
— Neden?.
— Geçen günkü alarmd
bir kunduracı dükki
nına girdik, 60 liray
bir pabuç almıya mec
bur oldu!..

N° 198

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

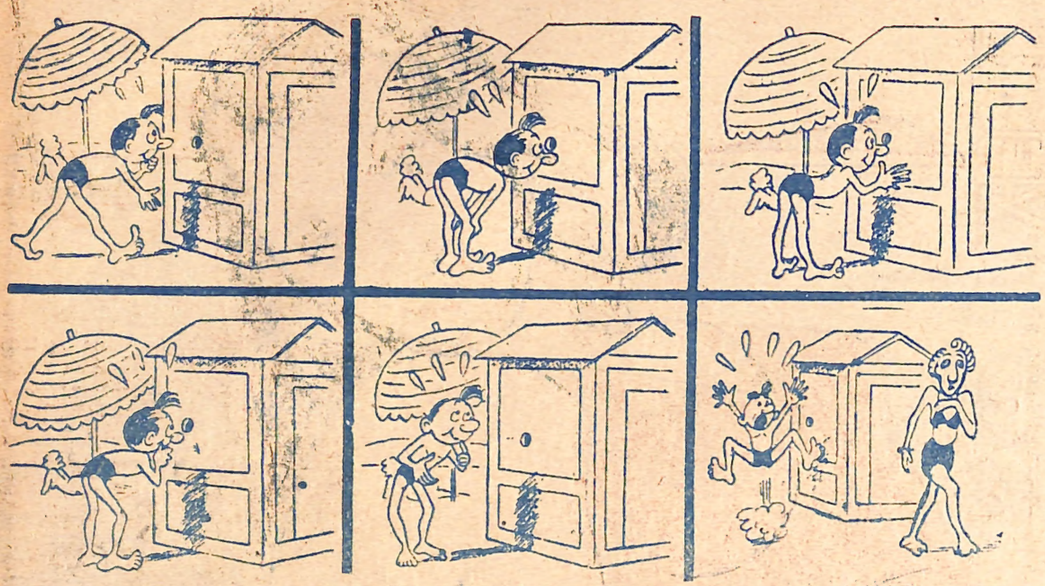

Yazısız hikâye: Plâjda bir facia!..

Bayan — Bu kokunun adı «Unutma beni» dir.
Bay — Aman nasıl unuturum.. Her gün geliyorum ya!..

Garson — Bayım size güzel bir kadın budu vereyim!..
Müşteri — aman evlâdım, onu dişlerim kesmiyor.. Fakat bir piliç getirirsen memnun olurum!.

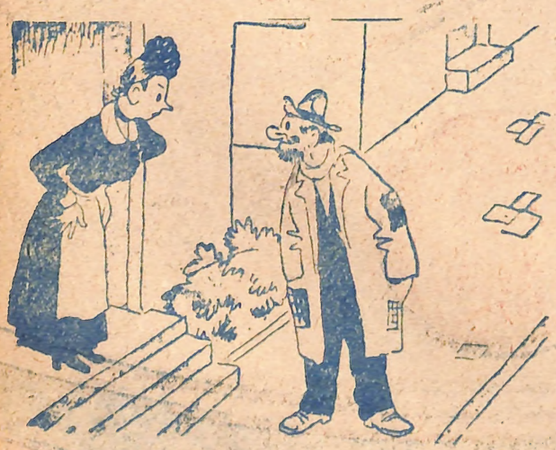

— Bu sıcakta bu pardesüyü de nereden buldun?..
— Karşıki lokantanın vestiyerinden... Fazla terliydim de soğuk a'mamak için aldım..

Asistan — Doktor sizi muayene ederken çok terledi!..
Hasta — Elbette... Fazla ateşli olduğumu hissetti de ondan!...

Sene: 4, Cilt: 8, No. 198

Şaka

Her hafta Salı günleri
çıkar Edebî Mizah Gazetesi

Sahibi:

A. CEMAL ERKSAN

İdarehane:

İstanbul: Ankara Caddesinde No. 71
İkinci kat, hususî daire

Telefon: 21649 ● Posta kutusu: 361
Telgraf: İstanbul Şaka.

Salı — 15 Ağustos 1944

Fiyatı: 15 Kuruş

Abone şartları:

Türkiye için seneliği 750, altı aylığı 375, üç aylığı 190 kuruştur. Yabancı memleketler için seneliği 12, altı aylığı 6 liradır.

ŞAKADAN

FELSEFELER

● Büyük maceralar büyük aşkları değil, büyük aşklar müthiş maceraları doğurur.

● Âşıkı sevgisinden soğutmak için hiçbir çare yoktur. Bazan ihanet bile alâkayı körükler.

● Hakikî centilmen, kendi menfaatini başkasının zararında aramıyandır.

● Kin tutma, hatırla !. Unutma, affet!.

● Bir kadına galebe edersen bunun hiçbir kıymeti yoktur, fakat mağlûp olursan âleme rezil olursun!..

● Kayıtsız ve şartsız imanın bir mânası da «aşk» tır.

● Akıl öğretmek, bilmediği yolu başkasına tarif etmeğe benzer.

● Paranın kıymetini, ödünç almağa teşebbüs ettiğiniz zaman anlarsınız.

● İnsan her şeyden kolay kurtulur, şüpheden asla!..

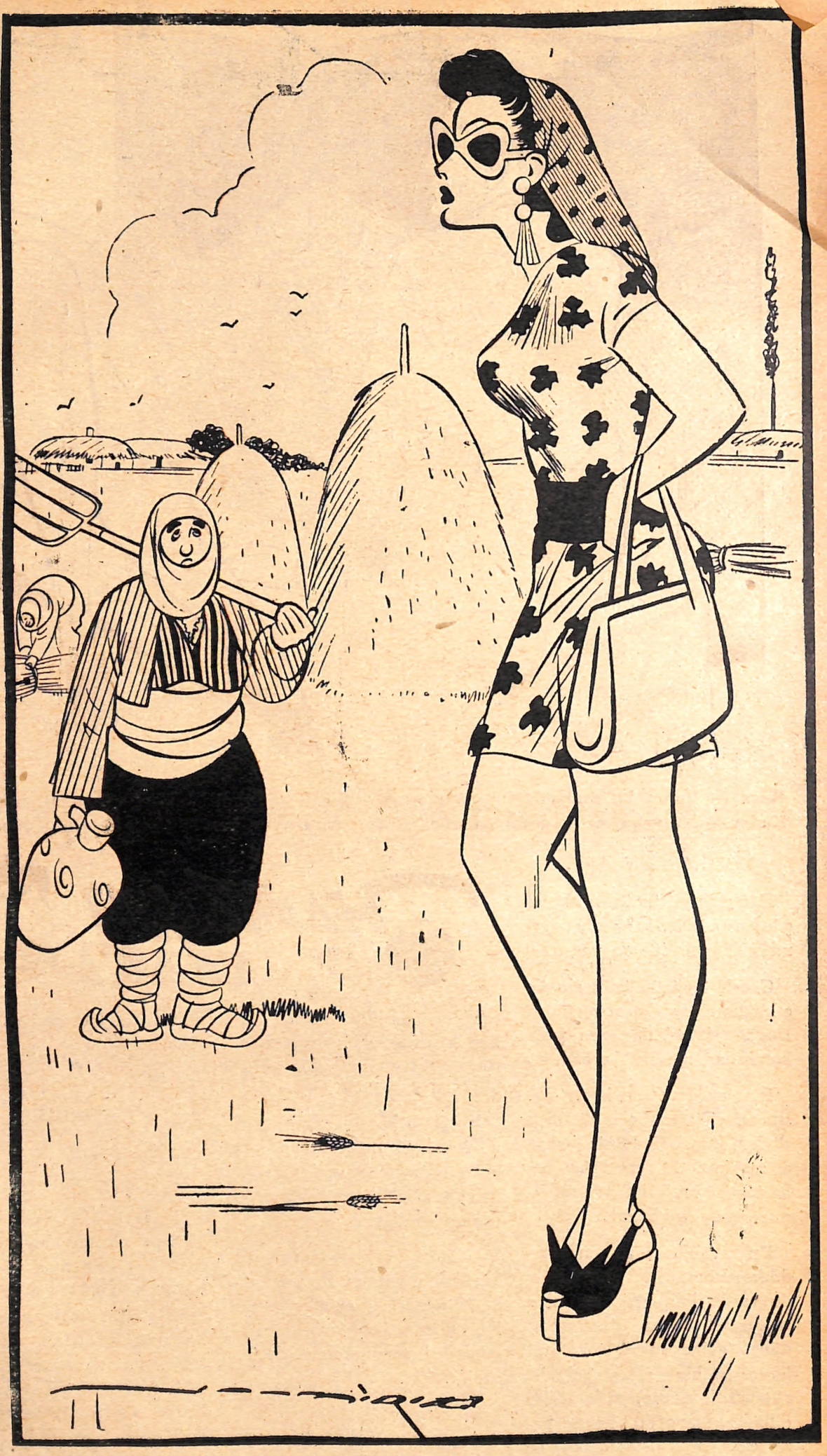

Köylü kadın — Ah bayancığım, biz burada harman savururken siz şehirde ne yaparsınız?..

Şehirli kadın — Biz de İstanbulda har vurup harman savururuz!..

Koca — Yahu, bu zamanda bu ne masraf?... Şimdi de yeni bir siyah elbise mi yaptırdın?..
Kadın — Ne yapayım kocacığım, herkes ışıkları karartıyor, ben de siyah bir elbise yaptırdım!..

HAFTANIN ŞAKASI

YÜZÜMÜZÜN AKI..

Her gece yüzümüzün akı ile çıkıyoruz. «Neden?.» diye sormağa bilmem lüzum var mı?.

Geceleri yüzümüzün akı ile çıktığımız şey «karartma» dır. Bugün İstanbulda en fazla konuşulan mevzu da budur.

Pek az önce ev karartmasından yüz akı ile çıktığımızı söylemiştim. Haddiniz varsa çıkmayınız. Çat çat bekçi baba kapıdadır. Elinde de 50 liralık ceza makbuzu!..

Bu cezalılar arasında tanıdıklarımdan inatçı bir bekâr da vardı. Paraları tıkır tıkır saydıktan sonra şimdi onu dünya evine sokmak istiyenler şöyle bir «eteği belinde, süpürgesi elinde, tatlı sözler dilinde», hamarat, «hanım hanımcık, kadın kadıncık» bir taze tavsiye ediyorlarmış:

— Görme evlâdım... Ne işgüzar kadın... On parmağında on marifet... Bir yemek pişirir ki, parmaklarını da beraber yersin. Bir çamaşır yıkar ki, kardan ayıramazsın. Bir ortalık temizler ki, tahtalara bal dök de yala...»

İnatçı bekâr bunlara pek umursamaz. İhtiyarlar dünya evine girmek istiyen tazenin marifetlerini sayıp dökmeğe devam ederler:

— Hele bir karartma yapar ki, üstüne yoktur. Eğer 7 katlı 70 pencereli evindışarısına iğne ucu kadar bir ışık sızdığını görürsen aşkolsun derim sana...

Bu söz üzerine biraz evvel ceza parasını sayan bekâr doğrulur ve mırıldanır:

— Şu kızı bir kere göreyim!..

Yemek, ütü, kola gibi «ev karartması» harp dünyası gelinleri için bir meziyet haline girdi...

●

KAÇIRDIM!.

— Kaçırdım!..

Bu söz üzerine geri çekildim. Hakikaten yüzünde hiç de tabiî olmıyan bir hal vardı. Fakat «kaçırmak» kelimesinin mânası bizde o kadar geniştir ki... Acaba ne şekilde kaçırmıştı?.. Kimi kaçırmıştı?. Yahut neresine kaçırmıştı ?. Veya nasıl kaçırmıştı ? Neden dolayı kaçırmıştı? İlâve etti:

— Dün gece kaçırdım!..

Ve o zavallı!.. Hakikaten de yüzünden belli...

— Birdenbire mi?.

— Evet... Birdenbire ya... Perdenin aralığından!.. Bekçi gördü. Ceza yazdılar.

Meğer ışık kaçırmış!.. Kaçırmanın yeni bir şekli daha ortaya çıktı. Böylesi dostlar başından ırak...

●

CEZA ALIRLAR HA!..

Âşık eğildi:

— Saçlarının ışıltısına gözlerinin alevi karışıyor. Kalbinin ışığını yüzünde seyrediyorum. Dişlerinin sedef pırıltısı!..

— Aman hepsini maskele sevgilim... Yoksa karışmam...

●

KARANLIK AĞACI!..

«Ağacından yeni kopmuş taze ve turfanda karanlık içinde ilefliyorlardı...»

— Bu ne tasvir ?... Yeni şairlerdensiniz galiba...

— Yooo...

— Peki ama.. Karanlık ağacı olur mu?.

— Neden olmasın?. İşte..

Böyle söyliyerek uzun bir sokak fenerini işaret etti..

Şakacı

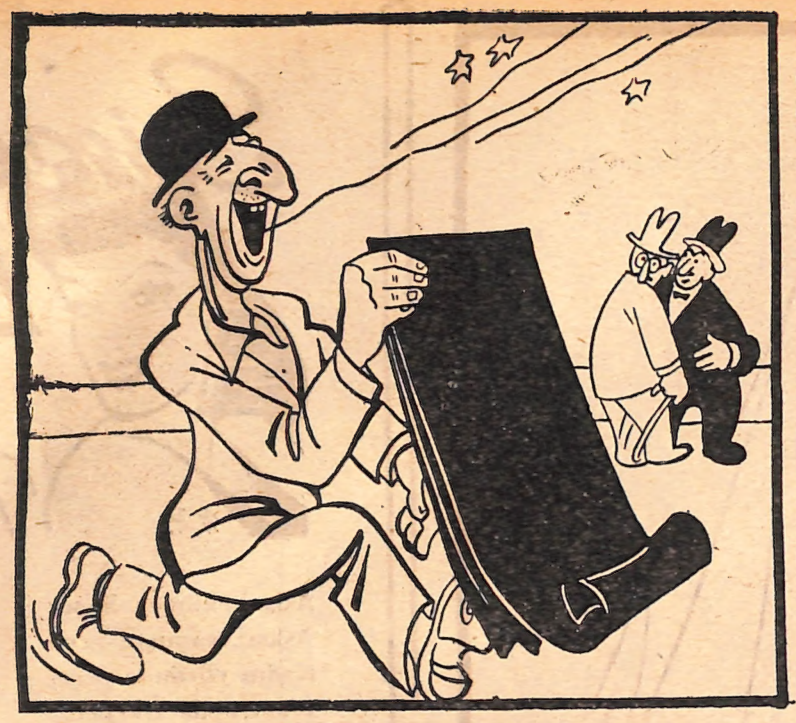

— Beş kuruşluk siyah kâğıda elli kuruş istiyorlar..
— Evet, rengi gibi, kendisi de kara borsaya intikal etti..

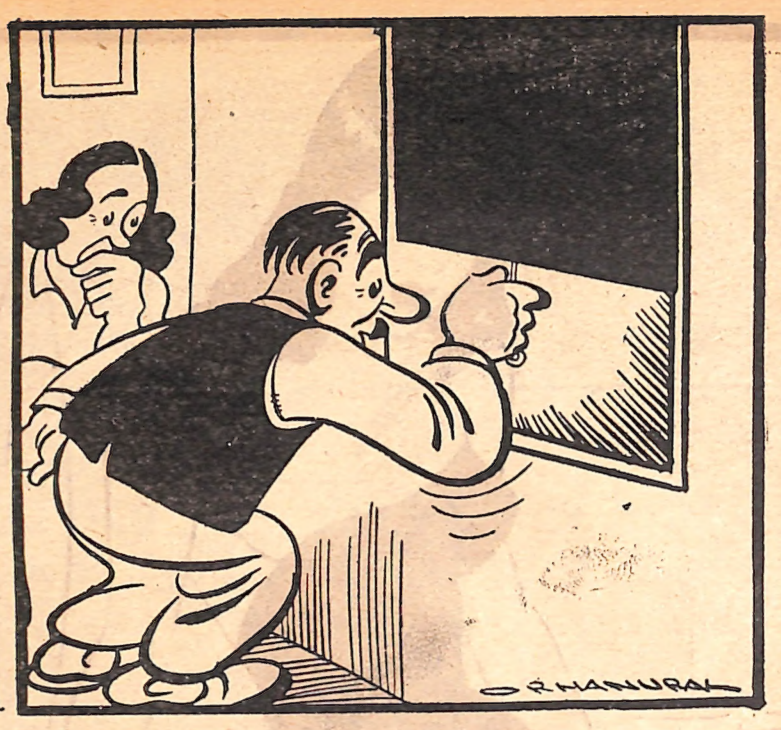

— Aman karıcığım, ışıkları söndür!..
— Tehlike düdükleri mi çalıyor?..
— Hayır, annen geldi, kapıyı çalıyor!...

Nerede O Sevğili KAZIKLAR!..

Fantezi

Yazıhanemin üstünde, büyük bir deste halinde eski, yeni bir çok «Şaka» mecmuası duruyor. İçlerinden gelişi güzel birini çekiyorum. 14 Ağustos 941 tarihini taşıyor... Açıyorum. Necmi Riza'nın bir karikatürü gözüme ilişiyor..

Gördüğüm karikatürde bir adam vardır. Plâja gidiyor ve boğuluyor. Plâj gazinosunun önünde de iki kişi şöyle konuşuyorlar:

— Boğuluyor... Yetişiniz!...

— Eğer denizde boğuluyorsa herhalde kurtarırlar, fakat şu gazinoda ise yandı zavallı...

İnsanların boğulduğu kazıkçı plâj gazinosunun tarifesi de karikatürde unutulmamıştır... 941 deki karikatürlere kadar geçecek bu korkunç tarifeyi okumağa çalışıyorum. Gözlerim pek seçmiyor amma 40 kuruş çiroz salatası galiba... Ve zannederim 60 kuruş şiş kebabı!!..

941 yılında plâj yolcusunu boğuntuya uğratan müthiş liste budur işte...

Evvelâ boğulan adama can ve gönülden acımıştım. Lâkin listeyi okuyunca bu tatlı boğulmıya acıdım doğrusu. Acaba bizzat karikatürist bile şu 944 Ağustosunda böyle bir liste ile boğulmak istemez mi?..

Hattâ bir insaf sahibi muhtekir çıksa da böyle bir liste ile hepimizi, bütün eşi dostu boğuverse... Kendisine ne kadar da dua ederiz.

Eski tarihli Şakalardan bir tane daha çekiyorum.

942 Mart 1 perşembe tarihli Şaka. Dördüncü sahifede büyük bir karikatür. Müthiş kazıkçı bir moda mağazası!... İçeri girip de öteberi almamak, kazıklanmamak için birbirlerile gırtlak gırtlağa kavka eden bir karı koca...

Hele bu 942 deki vitrin önünde karı kocaların kavga ettikleri müthiş kazıkçı moda mağazasının camekânında mallara bir göz atalım. Şimdi 150 liraya satılan kocaman, yılan derisi bir çanta... Üzerindeki fiyatı 40 lira!... Aman!!... Yanlış mı okuyorum acaba?... Evet 40 lira!!... Altları iki karış mantar, pek şık kadın iskarpinleri... 30 lira!!...

İşte 942 deki müthiş kazıklar!.. Ne sevimli, ne şeker kazıklar değil mi?.. İki sene evvelki kazıklar, âdeta kazık değil de insana kadife kadar yumuşak geliyor...

Nerede bu aziz ve sevgili kazıklar şimdi?.. Nerede?.. Nerede şimdi böyle muhterem muhtekirler?.. Hani?..

Desteden eski bir mecmua daha çekelim.

Bu o kadar kıdemli de değil. 943 İlkteşrin 14 perşembe tarihini taşıyor.

Orhan Ural'ın kapkara çerçeveler içinde bir karikatürü. Kara elbiseler, kara şapka giymiş, kara maskeli bir adam.. Muhtekir!.. Arkasında küçük tepecikler halinde altınlar, banknotlar... Önünde de ihtikâr yaptığı mallar...

Zeytin yağların üstünde fiyat.. kilosu 250 kuruş!.. Sabun.. Kilosu 170 kuruş!.. Urfa yağının arkasındaki yağ fıçısının üstünde bir fiyat 210 kuruş!..

Evinize dönerken şöyle bir kazıkçı, şöyle bir muhtekir dükkânı karşınıza çıksa ne yaparsınız?..

Yine 943 İlkteşrin tarihli

— Arkası 9 uncu sahifede —

Haydi Bakalım!

Yine sabah oldu çıktık pazara,
Bakkala, kasaba daldık bakalım:
Allah insaf vere dedik esnafa,
Elleri keseye saldık bakalım!

—

Gezdik baştan başa çarşı, pazarı;
Kime ne sorduksa yedik azarı;
Atıştık, dalaştık aşa yukarı;
Tatlı dilden çene çaldık bakalım!

—

İki kilo yağsız, pörsük eti;
Bir kilo fasulya, bir turp demeti...
Hamalın sırtına vurduk sepeti;
Cüzdanı boşalttık aldık bakalım!

—

Paralar suyunu çekti onunda,
Bilmem ne yaparız ayın sonunda.
Günahı, vebali esnaf boynunda;
Eller böğrümüzde kaldık bakalım!..

Hüseyin Rifat

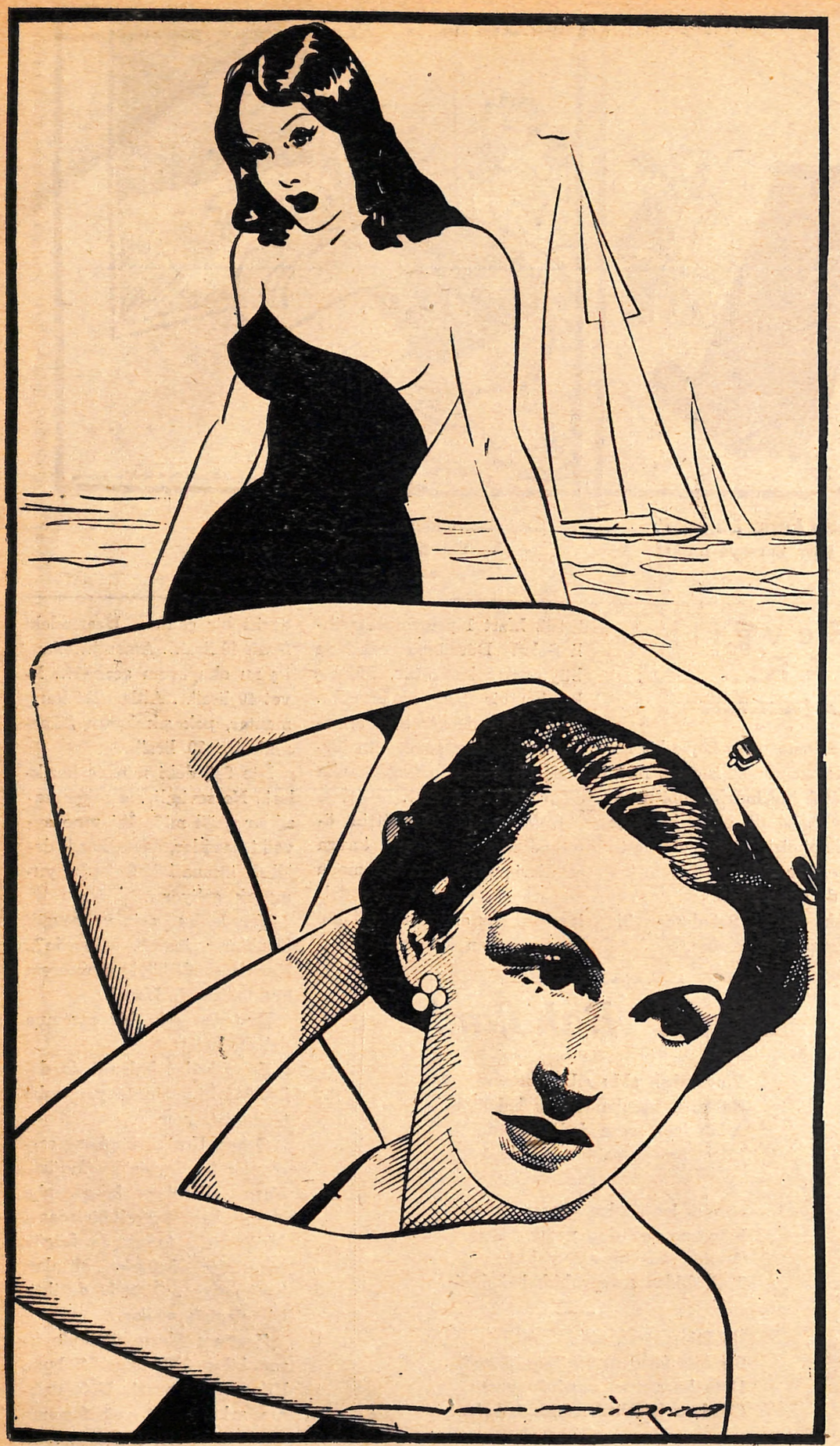

— Çok yanmışsın!..
— Evet maalesef.. O yeni şairle evlendim!...

Asla çekilmez bence
Aşksız yaşanan gece,
Kadın yüzünde peçe,
Tramvayda işkence,
Bir karış uzun ökçe,
Boyluyum diyen cüce,
Kızlarda çil, sivilce,
Dala konmıyan serçe,
Yemeksiz kap, boş kepçe,
Hırsız, kodes, kelepçe
Yazsam da zor okunur:
Sinirime dokunur!..

★

Akıllıyım diyen kaz,
Kazları yolan kurnaz,
Acemi elinde saz,
Âşık usandıran naz,
Din hocası bi namaz,
Camiyi soyan yobaz,
Mektepten kaçan haylaz,
Kin, öfke, haset, garaz,
Kömürsüz kışda ayaz,
Göz boyayan hokkabaz,
Yazsam da zor okunur;
Sinirime dokunur!..

★

Dille yapılan traş,
İmam evindeki aş,
Her sene küçülen yaş,
Kinaye atılan taş,
Az emeğe çok maaş,
Tozu kaçıran faraş,
Fındıkçı, taksi, oynaş,
Sık sık oynıyan göz, kaş,
Şaşı, kanbur, sallabaş
Kuyu kazan arkadaş
Yazsam da zor okunur;
Sinirime dokunur!..

★

me
kunur!

an :

t Rüştü Efe

ahta kurulu döşek,
lim geçinen eşek,
avun yerine kelek,
ipsiz anbar, boş elek,
of aslan, sütsüz inek,
ar kalça, iri göbek,
rk beş yaşında bebek,
nek, bit, pire, böcek,
aşlı elinde çiçek,
obstil denen köçek
azsam da zor okunur;
nirime dokunur!..

★

özüm tok diyen hırsız,
ç aylık gebe genç kız,
nişte seven baldız,
ost elinde çuvaldız,
azı yerlerde yaldız,
ömürsüz kalan maltız,
ılı kaçıran cımbız,
sya'dan gelen kımız,
obaz, fodlacı, hafız,
ına, takunye, sakız,
azsam da zor okunur;
nirime dokunur!..

★

aydi; oldu olacak
rtık kırıldı nacak,
azayım: Çarpık bacak,
azla açılan kucak,
şık elinde bıçak,
ok zırlayan yumurcak,
irli duran kap, kacak,
uman çekmyien ocak,
ğustos günü sıcak,
nk, bomba, torpil, uçak
zsam da zor okunur;
nirime dokunur!..

Necdet Rüştü EFE

— Artık sonbahara giriyoruz..

— Sus, herkesin yanında söyleme.. Biz daha ilkbaharımızı yaşıyoruz!..

HİKÂYE

Yazan: Cemil Cahit Cem

Bir Hayat Problemi!..

İçimde ilk yazı yazma hevesini duyduğum sıralarda çocuk denecek bir yaştaydım. Yazıcılık da insan oğlunu muayyen yaşlarda yoklıyan hastalıklar gibidir. Kızamık, boğmaca kabilinden bir şey... Bir an gelir, sonra geçer gider. Normali budur. Bazılarında ise yerleşir kalır ve ömrünün sonuna kadar onun yakasını bırakmaz.

İllet, başlangıçta en had devresinde bulunduğundan mıdır nedir, o zamanlar neye baksam bir roman, bir hikâye mevzuu görür gibi olurdum.

Amcamın bir emir eri vardı. Çalışkan, zeki bakışlı ve hamarat bir delikanlıydı. Sık sık onunla oturur, öteden beriden konuşurduk. Bana kasabasının güneşinden, koruluklarından, ağaçlarında öten kuşlarından anlatırdı.

Sonra bazı bazı içindeki duygular deprenir, oturur yanık şarkılar söyler, uzun mektuplar döşenirdi.

Onun bu haline baktıkça romantik bir aşk mevzuu sezer gibi olurdum. Deşmeğe çalışırdım. Fakat konuşkanlığını birdenbire kaybeder, gözlerini mavi göğe diker, dalardı.

Bir gün, taşlıkta yine mektup yazıyordu. Apansız soruverdim:

— Kime bu?

— Fatmaya! dedi.

Sonra ağzından kaçırmış gibi durdu. İstiye istiye sırrına ortak ettiği çocuğun gözlerine baktı. Herhalde pişman olmamıya karar verdi. Konuştuk:

— Kim bu Fatma, kardeşin mi? dedim.

— Yok! dedi. Köy ağalarından birinin kızı...

— Nişanlın mı senin?

Utanır gibi duraladı:

— Hayır, hayır ama yavuklum...

O gün, o kadar konuştuktu.

Yavuklusu! Kimbilir ne berrak bakışlı, saf ve yanık yüzlü bir kasaba dilberiydi Fatma!. Gözlerimin önünde boz tepeler, kızarmış bir gök ve akşamları kasaba yollarını dolduran sürülerin sesleri canlandı.. Fatmayı görür gibi oldum. O saf, o derin ve pürüzsüz aşkı âdeta içimde duydum. Ve kararımı verdim : Hemen o akşamdan oturacak, bu taptaze mevzuu büyük bir roman haline getirecektim.

Bir hafta kadar sonra, romanımın dörtte birini tamamlamış, kendimden ve dünyamdan memnun, eve gelmiştim. Ahmet yine taşlıktaydı ve yine harıl harıl mektup döşenmekle meşguldü.

— Fatmaya mı Ahmet? dedim.

— Hayır! dedi.

— Babana yazıyorsun zahir?..

— Hayır Ayşeye!.

— O da kim? Kardeşin mi?

Ahmet, mütebessim, gözlerime baktı:

— Yavuklum!...

Şaşaladığımı farketmiş olacaktı. Birdenbire romanımın derdine düşmüştüm. Ahmet, Fatma... Şimdi bir de Ayşe!.. Mükemmel bir işti bu.. Rekabet, kıskançlık ve acıklı bir netice...

Ahmet anlattı:

— İki yavuklum var beyim..

— Hangisini alacaksın?

— Ben de onda şaşırıyorum ya... dedi.

— İkisi de güzel mi Ahmet?

— Güzel!.

— Zengin mi?

— İkisi de ağa kızı... Çifti var, çubuğu var..

— Vay vay!.. Zor şey bu!.

Başını sallıyarak kafasında-

— Vay canına.. ulan serseriler İstanbuldan çıkarılacakmış!..
— Desene, İstanbulun nüfusu yarıyarıya inecek!..

IŞIKLAR MASKELENDİKTEN SONRA İSTANBULDA EĞLENCE YERLERİ KAPANACAKMIŞ — (Gazetelerden)

— Ne o, İstanbula gitmekten vaz mı geçtin?..
— Para yiyemedikten sonra İstanbulu nidek hemşerim!...

Söz aramızda

N. I., ARAPKİR:

1— Bulunduğum muhitin kızları her zaman kavga edip küsüşüyorlar. Neden?

2— Bir kızı çılgınca seviyorum. O da beni ayni şekilde seviyordu. Şimdi sevmiyor. Sevmesi için ne yapalım?..

SIRDAŞ: 1— Sebep sizsiniz galiba!

2— Eskiden de sizi sevdiğini ne biliyorsunuz? Bana kalırsa hiç bir şey yapmayın. O kendi kendine ocağınıza düşer.

●

N. S., ARAPKİR:

1— Edebiyatla uğraşmaktayım. Yazdığım hikâyeler takdirle karşılanmaktadır. Şimdi bir roman yazmak istiyorum, mevzuumu nereden alayım?

2— Aşkı tarif eder misiniz?

SIRDAŞ: 1— Şu koskoca dünyada mevzu alacak yer bulamamışsanız, ben size gösteremem, aziz bayım.

2— Hay hay. Aşk artık birbirimizi görmemeğe başladığımız zamandır.

SIRDAŞ

---

ki mücadelenin ağırlığını anlatmak istedi.

***

O akşam romanımın başına oturduğum vakit, ne yapacağımı, bundan sonrasını nasıl yazacağımı tamamen şaşırmış, ipin ucunu kaçırmış bir haldeydim. Ahmet, Fatmayı mı almalıydı, yoksa Ayşeyi mi sevmeliydi? Nasıl olmalıydı roman ve nasıl bitmeliydi?

İki saatten fazla düşündüm ve işin içinden çıkamadım. Benim gibi bir şehir çocuğu için zor olan bu iş, zavallı Ahmetçiği kimbilir nasıl üzüyordu? Bütün o hafta Ahmedin halini ve romanın sonunu düşünmekle geçti. Uykum kaçmış, sıhhatim bozulmuştu.

Fatma mı, Ayşe mi? Fatma mı, Ayşe mi?

Bu karışık hayat problemi beni bu hale getirirse, zavallı Ahmedi ne yapardı?..

Yine bir hafta geçti... Bir gün Ahmedi tekrar taşlıkta mektup karalarken bastırdım.

— Fatmaya mı yazıyorsun, yoksa Ayşeye mi Ahmet?..

Ahmedin yüzünde geniş bir tebessüm belirdi:

— Hayır! dedi. Zeynebe!..

— ?!..

Cemil Cahit CEM

Nisan Yağmuru

MANZUM ROMAN

— 20 —

Yazan: **Necdet Rüştü EFE**

Fotoğrafa bakarken inlemişti Dilâver,
Dedi:
— Böyle güzeli Allah da, kul da ever!..
Sonra şöyle seslendi:
— Gel.. Şuna bak Mümine!..
Odaya bir kız girdi:
— Ne o?. Memur mu yine?!...
Herif resmi gösterdi:
— Memur.. Hem de ne memur..
Asla güzel bulunmaz böyle.. Dörtbaşı mamur!..

Kız fotoğrafı aldı, bir an hayretle baktı,
Herif yine sırıttı:
— Ağzımın suyu aktı!..
— Hakkın var: cana yakın, fazla güzel doğrusu!..
— Güzel de ne kelime?.. Kız değil, bir içim su!..
— Resim aldatmıyorsa; yirmi birinde var, yok!..
— Evet!.. Henüz pek körpe.. Belki de o kadar yok!.
— Üstü başı pek düzgün, duruşu pek sevimli!..
— Boylu boslu bir güzel.. vücudü çok biçimli!..
— Yine işin yolunda..
— Aman. göreyim seni,
Şimdiden sırtımda bil ipekli elbiseni!..
— Yoook.. bu işi becermek bir ipekliye olmaz;
Kesenin ağzını aç, hele cömert ol biraz:
Bir şövalye isterim!..
— Olur.. bir elmas yüzük..
— Parmağımı kaplasın.. gösterişli ve büyük!..
— Pek âlâ.. dikkatli ol; falso etmemeğe bak!..
— Ne zaman falso ettim?. Sen işi bana bırak!..

Dilâver yazıyorken kıza kabul mektubu,
Mümine resma daldı.. ne güzel bir avdı bu:
Ona da kırılası eli uzanacaktı,
Nevinin sayesinde para kazanacaktı.
Mümine'nin uymazdı ismi müsemmasına:
Asla mümin sanmazdı bakanlar simasına,
Dini, imanı yoktu.. çıfıtın kendisiydi,
Dilâver denen kâfir onun efendisiydi:
Ahbap olup kandırır kızları küçük yaştan,
Önce arkadaş olur, sonra çıkarır baştan,
Erkekler arasında gezdirir, dolaştırır;
Namus hudutlarını hiç habersiz aştırır,
İblis gibi bozunca akidesini kızın,
Bir gün atıverirdi uçuruma ansızın.
Mümine tanıyordu hovarda zenginleri;
Bir av kızın geçince eline dizginleri,
Onu çeviriyordu kolayca sağa, sola,
Rahmetsiz sürüyordu karanlık, iğrenç yola.
Kendi evlenememiş, yaklaşmıştı kırkına,
Onu kimse almazdı.. varmış bunun farkına,
Gezme, içki, sefahat yollarına dalmıştı.

Dilâverin yanında memur gibi kalmıştı.
Aslında memur değil, süprüntü parçasıydı,
Onun «Ara bulan» ı, yahut da «çaça» sıydı.
Çok eskiden olmuştu metresi bir kaç ay da;
Bu adam da kıymamış nikâh ona ne fayda,
Evet; Dilâver bile iğrenç bulmuştu onu,
Bu kadında gelmezdi ahlâksızlığın sonu.
Dilâver gibilerin iğrendikleri kadın
Artık en sefilidir şüphesiz kâinatın.
İşte «Çaça Mümine» böyle âdi mahlûktu..
Çingene gibi esmer; teni renksiz, soluktu;
Kömür torbası gövde ve iki marsık bacak,
Ruhu, kendi kapkara.. aslı araptı mutlak.
O, Türk olsaydı eğer; olmazdı böyle sefil;
Böyle sefil bulunmaz Türklerde, mümkün değil:
Bir ahlâksızın kanı mutlaka melez çıkar,
Aslını araymız, yüz karası tez çıkar.
Bu kadın da biriydi o soysuzlardan işte;
Para mukabilinde, her ne istersen iste,
Her işini görecek.. her şeyini verecek..
Dilâver ve Mümine.. ruhları uygundu pek:
Tencere yuvarlanmış, tam kapağını bulmuş!..
Metresliğinden sonra, ara bulanı olmuş,
Ve hazmedebilmişti yüzsüzlüğü bu kadar..
Onun yazıhanede şöyle vazifesi var:
Bir gün düşürüldü mü tuzağa güzel bir kız
Bu işe harcayacak enerjisini yalnız:
Dilâveri methedip kızı ısındıracak,
Ona hazırlıyacak böyle kirli bir kucak.
Genç kızı bu kucağa atabildiği zaman,
Kendini sayacaktı bu savaşta kahraman (!)
İğrenç efendisinden alacaktı paymı..
Arap çaça bulmuştu bu işin kolaymı:
Genç kız, kadın olarak, böyle baştan çıkınca,
Dilâver de gün gelip bu kadından bıkınca,
Arap çaça Mümine işe girişir yine,
Avını devrederdi hemen başka zengine:
Hissesine düşerdi ondan da biraz para;
Hediyeler isterdi ne zaman gelse dara.
Kalbinde perde çekip yüksek, temiz hislere,
Avının sayesinde girerdi meclislere:
Otomobil, gazino.. gezerdi, zevk ederdi;
Bol kese para yensin.. buydu Çaçanın derdi.
Kız ne kadar güzelse, zevk edilir o kadar,
Günlerce gezilirdi lokanta, gazino, bar.
Resme bakarak, dedi:
— Bu kız, hepsinden güzel;
Oooh!.. Ömür süreceğim aylarca.. gel, keyfim gel!..

Başa gelen felâket çekilir.. talih bu ya..
Dişi kurt pusu kurdu böyle bizim kuzuya.

— Daha var —

NEREDE O SEVGİLİ KAZIKLAR (5 inci sahifeden)

Şakada bir muhtekirin dükkânının vitrini görünüyor.

Bu vitrinde fiyatları fevkalâde kabarık eşya arasında 15 lira 65 kuruşa bir frenk gömleği gördüm. Ağzımın suyu aktı...

Şimdi talibim!.. 15 lira 65 kuruşa verseler bu vitrindeki frenk gömleğini hemen alırım. Razıyım bu kazığa...

Bir mecmua daha çekeyim: «1941 Ağustos 7 perşembe» tarihli nüsha.. Kabını açar açmaz, üçüncü sahifede karşımıza ilk çıkan karikatür bir bakkal dükkânını göstermektedir. Elindeki nevale zembilini tıka basa doldurmuş bir müşteri bakkala derin bir hayret içinde şöyle çatıyor:

— Yumruta beş kuruşa ha!!.

Artık şimdi benim için en büyük eğlence budur. Eski karikatürlerdeki muhtekir dükkânlarını aramak, oradaki fiyatları hayretle seyretmek ve icabında tatlı tatlı yutkunmak!..

Bunlarda neler yoktur ki... Meselâ dört arkadaş patlayıncaya kadar yiyip içmişler ve zil zurna sarhoş olmuşlar... Müthiş kazık bir hesap gelmiş: 12 lira 90 kuruş!!!..

Ve işte mahalleyi kasıp kavuran insafsız bir bakkal ki sucuğu 100. kaşar peynirini 110 kuruşa satmak alçaklığını gösteriyor!!!..

Halbuki karikatür, hakikatin adamakıllı mübalâgalandırılmış şeklidir. Düşünüyorum. Hakikat ne zaman bu mübalâgaya yetişti de onu geçti?:. Onu arkasında bıraktı. Fiyat dediğiniz şey karikatürlerini bile geride bırakacak kadar koşuyor. Ve bir şey aklımı kurcalıyor. Acaba bu fiyatları bir müddet sonra takdis edecek miyiz?.. **(Geveze)**

★★ Büyük Aşk ve İhtiras Romanı ★★ Yazan: Hikmet Faridun ES ★★

— 12 —

Fakat bütün bunlara rağmen muharrir neşesini tamamile kaybetmiş görünüyordu. Rezanla göz göze geldikleri zaman yorgun ve mânalı bakışlarını ona dikiyordu.

Bir müddet sonra Boenos - Ayres'ten gelen kadınla da pek meşgul olmamağa başladı.

Ve artist geldiği gibi bir sabah - kırlangıçlar gibi - tayyare ile uzak ufuklara süzüldü.

Vamık Vanda için yine ayni dalgın ve neşesi kıt hayat başladı.

Hattâ Rezanla Macit bazan onu bardan, içki masasından zorla alıyorlar, temiz havaya çıkarıyorlardı.

Bir müddet geçince vaziyet yine değişti. İki erkek âdeta cüretkâr ve hafif tertip de mütecaviz olmağa başlamışlardı. Kırıcı idiler. Aralarında bir kaleyi zaptetmeğe karar vermiş iki kumandan gibi âdeta muharebe başlamıştı: Rezzanı yalnız bulmak için plânlar yapıyorlardı. Fakat yine ikisi de genç kadını bir an tek başına bırakmıyorlardı.

Rezzan onlardan âdeta korkmağa başlamıştı.

***

Bir sabah oteldeki odasından çıkınca Macit Pamukelle karşılaştı. Bugün onun etrafında âdeta bir bayram havası esmekte idi. Gözlerinin içi gülüyordu. Memnun, hattâ mes'ut bir tavırla Rezzanın elini sıktı, sonra da bu eli öptü.

Genç kadın daima sabahları iki erkeği beraber görmeğe alıştığı için sordu:

— Vamık kalkmadı mı?.. Her zamanki tembel!..

Macit gülümsiyerek cevap verdi:

— «Her zamanki tembel» erkenden kalktı da, ilk vapurla İstanbula indi...

— Nasıl?.. Vamık İstanbula mı indi?..

Bu hakikaten şaşılacak bir şeydi. Zira iki erkek biribirlerini beş dakika yalnız bırakmadıkları halde Vamık Vandanın böyle İstanbula inişinde pek mühim bir sebep olmalı idi. Rezzan sordu:

— Ne oldu acaba?.. Mühim bir şey mi?..

Macit omuzlarını kaldırdı:

— Bilmem vallahi... Hiç bahsetmedi... Herhalde mühim bir işi olsa gerek... Malûm ya o kolay kolay yerinden kımıldamaz...

— Tuhaf şey!..

Bu işe yalnız Rezzan değil, onları daima üçüzler olarak görmeğe alışmış otel halkı bile şaşmıştı.

Bugün Macit'de pek büyük şeylere karar vermiş bir insan tavrı vardı.

Otelin terasından görünen dumanlı dağın eteğine kadar gitmeği teklif etti:

— Oraya «Erikli Yaylâ» derler, yol yamaca kadar uzanır. Tam sırtta pek güzel bir kahve vardır Buz gibi ve şarıl şarıl akan bir membaın yanında... Gidip oturalım!.. Bilhassa yol çok şairanedir... dedi.

Öğleden sonra otomobille Erikli Yaylâdaki köy kahvesine kadar gittiler. Yol, bilhassa ovaya hâkim virajlar hakikaten insanın nefesini kesecek kadar güzeldi.

Fakat Macit Pamukel sanki kendisini rahatsız eden birtakım hisler içinde bulunuyormuş gibi idi. Yolda dalgın bir el hareketi ile Rezzanın parmaklarının uçlarını tuttu. Genç kadın yavaşça elini çekti.

Erikli Yaylâdaki kahvede Macit Pamukel durmadan hayatından şikâyet etti. Artık yorulduğunu söylüyordu. Sevilen bir kadınla hayatın zevkini buzlu bir çilek şerbeti gibi yudum yudum içerek ölünciye kadar sakin ve çiçekli bir hayatı ne kadar özlediğini anlattı.

İşin en tuhaf tarafı aşk meselelerini, buzlu viskisine soda katar gibi kolaylaştıran bu adamın kendi karşısında sözlerini şaşırması ve gözlerinin içine dimdik bakamaması idi.

Sık sık susuyor, bazan cebinden tabakasını çıkarıp Rezzana sigara veriyor, yine onu kendi elile yakıyordu.. Bakışları hayranlık, hattâ bitkinlik dolu idi.

Erikli Yaylânın üstündeki «Karlı Kaynak» denilen membaa çıktılar. Burası ağaçların çadırlaştığı, gölgeden yeşil bir mağara haline geldiği bir yerdi.

Yüzükoyun yatıp, başlarını eğerek pudra kadar ince bir kumun içinden fokur, fokur kaynıyan buz gibi suyu yudumladılar. Evvelâ suya eğilen başları karşı karşıya idi. Ve kaynağın fışkıran yeri ikisinin arasında idi. Macit Pamukel, bir an, yüzükoyun yattığı halde Rezzana yaklaştı. Kırmızı dilini çıkarıp süt için bir kedi yavrusu sevimliliğile buzlu kaynak suyunun içinde kırmızı dudaklarını oynatan genç kadına baktı. Sonra eğildi. Ondan hemen hemen bir iki parmak öteye kendi dudaklarını kaynağa uzattı. Şimdi soğuk su, kendi içinde ve birbirine değecek kadar yakınlıkta duran bu iki çift dudağı serinletiyordu.

Yerlerinden kalkmadan yüzleri suya doğru birkaç dakika da öyle konuştular. Rezzan:

— Ne güzel!.. Ne güzel!.. Şiirden güzel bir şey .. Artık Hayatımda su içtim diyebilirim... diyordu.

Macit Pamukel bir şey söylemeden onu seyrediyordu. Genç kadının saçlarında kaynak suyundan sayısız boncuklar vardı. Ayni şeyleri Rezzan da onun yüzünde ve saçlarında yörüyordu. Ve ilk defa, son günlerde Macit Pamukelin hissedilir derecede zayıfladığını farkediyordu. Bu süzgün yüz, sularla boncuklanan saçlarının dağınıklığı onu nekadar güzelleştirmişti. Rezzan her nedense öteki kadınların Macit Pamukel'de pek beğendikleri o «hayat dolu erkek yakışıklılığı» na sinirleniyordu. Her zaman gayet muntazam taranışı ile âsabına dokunan saçlarını ilk defa dağılmış görüyordu.

Rezzan üstüne yattıkları otların ıslak olduğunu farketti. Bu ıslak otlar üzerindeki eline sıcak bir avuç kapandı. Macit Pamukel biçimli yüzünü ona biraz daha yaklaştırmıştı. Ve heyecanlı bir sesle:

— Rezzan eğer istemiş olsaydın!..

Diye başladı. Fakat genç kadın bu sözü hemen kesti ve:

— Ah bu güzel yeri Vamık'a göstermeli idik!.. Acaba alay edecek bir tarafını bulabilir miydi?. dedi.

Sonra ıslak otların üzerinden fırlıyarak ayağa kalktı. İçini büyük bir korku kaplamıştı.

— Otele dönelim!.. dedi.

Macit şaşırmış gözlerle ona bakarak sordu:

— Ne olsun Rezzan?.. Bak burası ne kadar şairane... Aşağı yukarı bütün ovaya hâkim. Ağaç dalları arasından köyleri görmek kabil... Hattâ uzaktaki şu duman dağılsa İstanbulu bile görmemiz kabildir...

Rezzan:

— Evet ama, Ferhadın ilâcını unutmuşum!.. Hem bu ıslak otlarda ben sancılandım... Haydi Macit hemen otele dönelim...

Macit, mânasız bile olsa, onun bütün kaprislerine körü körüne itaat etmek istiyen bir adam tavrile kalktı.

Rezzanın içinde hakikaten birdenbire Ferhada koşmak, ona hizmet etmek, ona ilâç vermek, yastığını düzeltmek, kendisine roman okumak, elile ensesinden tutarak soğuk bir limonata içirmek gibi hisler birdenbire kabarmıştı.

Otele geldikleri zaman, merdivenlerin önünde Macide elini uzattı. Genç adam durgun bir tavırla mırıldandı:

— Yeni alarm düdüklerinin alınması için 200 bin liralık bir tahsisat ayrılmış!..

— Elbette.. Parayı veren, çalar düdüğü!...

— Rezzan sana söyliyeceklerim var... Eğer bir gün beni uzun uzun dinlersen...

Genç kadın koşa koşa merdivenleri çıkarken:

— Peki, peki.. Bir gün konuşuruz. Vamığı da yanımıza alırız... dedi.

Macit Pamukel hayretle onun arkasından bakakaldı. Telâşlı adımlarla basamakları atlıya atlıya çıkarken kısa keten elbiselerinin etekleri dünyanın en güzel bacaklarını meydana çıkarıyordu.

Rezzan, Vamık Vanda'nın öğle vapurile ineceğine emindi.

Lâkin 12 otuş beşten romancı çıkmadı. Herhalde iki kırk beşe kalmıştı.

Rezzan o günü ilk defa öğle uykusuna yattı.

Uyandığı zaman saat üç buçuğu geçiyordu. Giyindi. «Çocuklar» dan haber almak için aşağıya inmeğe hazırlandı. Biribirlerine «çocuklar» derlerdi.

Pencereyi açarak Ferhadın odasını havalandırdı.

Sonra aşağıya indi. Otele biraz evvel gelen, daha ilk defa gördüğü bir Amerikalı grupundaki iki genç ve yakışıklı adam kendisine hayran hayran bakıyordu.

Saçlarını gergin bir halde kulaklarının arkasından yukarıya doğru kaldırmıştı. Zaten çekik olan gözleri biraz daha uzamıştı. Bu çekik gözler ağzını büsbütün küçük gösteriyordu.

«Çirkin Adamın Karısı» muhakkak ki dikkati çekecek derecede güzeldi.

Macit Pamukel'i arka bahçede büyük bir sabırsızlık içinde buldu, genç adam onu görünce ayağa kalktı, sordu:

— Ne oldunuz?.. Öğleden sonra nerede idiniz?..

— Öğle uykusuna yattım...

— Bu da nereden çıktı?..

— Bilmem... Öğleden sonra bir ağırlık bastı... Vamık gelmedi mi?..

Macit Pamukel dargın gözlerle ona baktı. Sonra cevap verdi:

— Devam edecek —

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN Necati

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını minimini-lere mutlaka yediriniz. Taklitlerini almayınız.

Bahçekapı Salih Necati

7000 SENE EVVEL

Meşur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldani medeniyetinde biranın büyük bir yeri olduğunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

BU GÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 ŞENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir

ORHAN URAL

Karikatür Albümü çıktı

Sanatkâr arkadaşımız Orhan Ural'ın büyük bir itina ile hazırladığı ve beş renkli fevkalâde güzel bir kapak içinde yüzden fazla siyasî ve içtimaî karikatürlerle süslü olan Karikatür Albümü çıkmıştır.

Bayilerden tedarik edemiyenlerin 50 kuruşluk bir posta pulu idarehanemize gönderdikleri takdirde adreslerine derhal gönderilir.

ADEMİ İKTİDAR

ve bel gevşekliğine karşı

HORMOBİN

Her eczanede bulunur. P. K. 1253. Reçete ile satılır.

KREM METAMORFOZ

Bu öyle bir kremdir ki, dünya yaratılalı daha bu kadar mükemmel, bu kadar şaheser bir krem vücuda getirilmemiştir.

Bu kremi TÜRK milletine hediye eden meşhur NEVROZİNCİ CELAL ERGUN'dur. Krem Metamorfoz'la sivilceler tedavi edilir, çiller ve lekeler kat'iyen izale olur.

Yüz buruşuklukları ve ihtiyarlıktan kurtulmak için muhakkak bu şaheserden kullanınız.

Krem Metamorfoz, her yerde, Eczanelerde, ıtriyat mağazalarında satılır. Bir defa tecrübe etmenizi bilhassa tavsiye ederim.

Sözlerim reklâm değildir... Bir hakikattir.

GRİPİN

BAŞ, DİŞ, NEZLE, GRİP

Nevralji, Kırıklık Romatizma ve Bütün Ağrılarınızı Derhal Keser. İcabında üç Kaşe Alabilirsiniz.

Taklitlerinden sakınınız.

TARİHTEN ÇİZGİLER

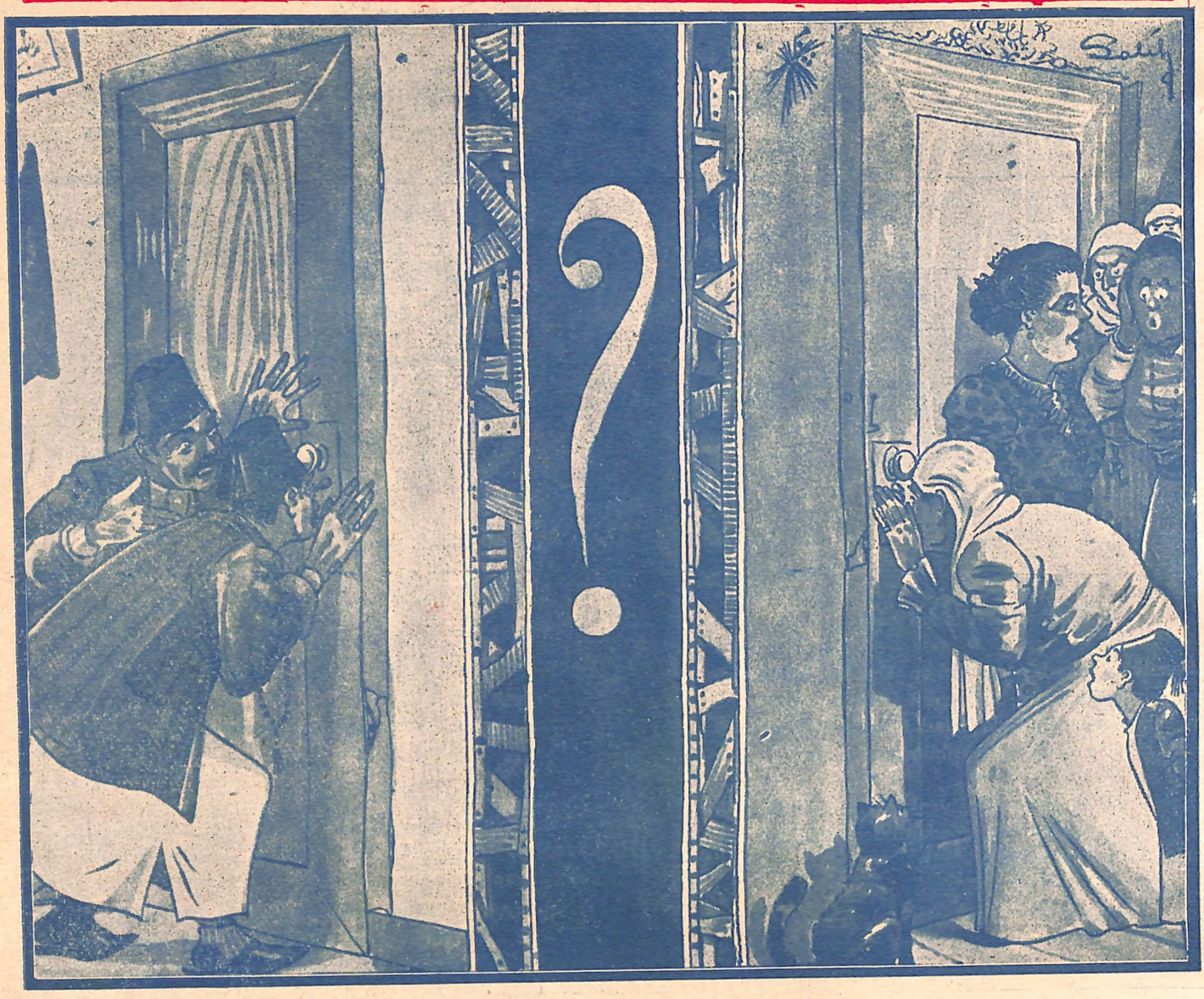

(EV HALKININ SEYRETTİĞİ SAHNE GELECEK HAFTAYA)

— Her hakkı mahfuzdur —

Kadınlar — Rabbim akıl fikir ihsan buyursun.. Söylerdim de inanmazdınız.. Çocuk Avrupadan başka türlü döndü.. Orada bunları mı öğrenmiş?. Vallahi başımıza taş yağacak!..

» — Gençler siz bakmayın günahtır.. Kırk bin kere tövbe Yarabbim.. gözlerim neler görüyor?.. Babaları görse vallahi yüreklerine iner!..

Erkekler — Külhanilere bak!.. Nasıl da elde etmişler? Hiç haberimiz yok!

» — İlik gibi şey.. bakmağa can dayanmıyor... Aman yavaş olalım.. kadınlar duymasın!.. Vallah birbirimize gireriz!...

FAZLA ŞİŞMANLIĞA KARŞI

RADYOKARBON

TABLETLERI

Mide ve barsakların muntazam çalışmasını temin eder.

Bütün eczanelerde bulunur.

Umumi Neşriyat Müdürü: E. R. Uzman. Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası